

Lêgerîn

Insistir en la humanitat és insistir en el socialisme

QUÈ ÉS EL SOCIALISME?

NÚMERO 18
DESEMBRE 2025
GENER - FEBRER 2026

04 Joves Internacionalistes en Acció

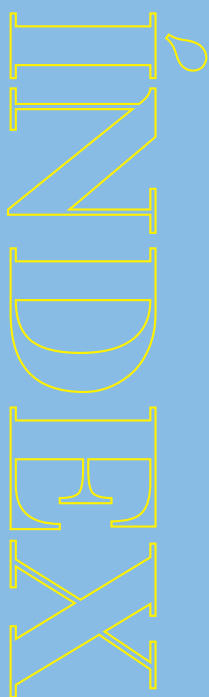
06 Dona, Comuna i el Nou
Socialisme

10 Dossier: Socialisme?

11 La Clau per al Socialisme Democràtic és la
Llibertat de les Dones

16 Veus Joves Internacionals

18 Cartells

Les Arrels del Socialisme en la
Cultura de la Mare 20

Una Mirada al Passat per a
Construir el Nostre Futur 23

Recordem a Şehîd Emine Erciyes 27

Una Dona que va créixer a les
Muntanyes Zagros 30

Una Uganda Alternativa 32

Què va passar
a la Història 34

Amb un agraïment especial als artistes que ens han permès utilitzar les seves obres per a aquest número: Ayshe-Mira Yashin (@ayshemira a Instagram, lloc web: www.ayshemira.com), Eric Andriantsialonina (@Dwa. Artist a Instagram i Facebook). Gràcies als artistes Selma Uhlich, Siria i Ola per les seves obres originals creades per a aquest número.

Qui Som 35

ESTIMADES LECTORES I LECTORS

Mentre escrivim aquestes línies, les joves s'estan alçant arreu del món, des del Nepal fins al Perú, Indonesia, Filipines, Madagascar i el Marroc! Les joves s'estan alçant en nom de la Generació Z, aquelles que tenen entre 15 i 30 anys. Fa 50 anys, el moviment del 1968 va suposar una ruptura històrica, per què ho va ser? Perquè va ser la primera vegada en la història que la gent jove s'alçava com gent jove, amb la seva pròpia identitat i autoconsciència. Aquesta identitat va unir i guiar a la joventut de diferents contextos, en la seva recerca per una vida lliure. Una vegada més, amb el moviment de la Gen Z, la gent jove està entomant la seva identitat i transformant-la en una força per la lluita. Des d'un continent a un altre, reconeixem la nostra unitat. Ens inspirem dels insurgents al Nepal i dels combatents en resistència a Madagascar. Compartim el dolor de les dificultats, però també l'alegria de la victòria.

De totes maneres, amb alçar-se no n'hi ha prou. Després d'un dia, una setmana, un mes de revoltes, necessitem preguntar-nos: quina és la nostra perspectiva? Quin és el nostre objectiu a llarg termini? Fins a quin punt som capaces d'arribar a les arrels dels problemes per resoldre'ls? Què som capaces de canviar d'una forma profunda i duradora? És en aquesta conversa que volem aportar amb el tema d'aquesta revista: què és el socialisme?

Quan parlem de socialisme, pensem principalment en l'experiència del socialisme real i la Unió Soviètica. Després del col·lapse de la Unió Soviètica a la dècada de 1990, el sistema capitalista va explotar els errors comesos durant l'experiència de l'URSS per condemnar les idees socialistes en general. El sistema volia aprofitar aquesta oportunitat per tancar completament l'alternativa i

l'esperança que el camp socialista representava per a la humanitat. Com a reacció, només hi ha hagut una autocrítica profunda dins del moviment socialista en conjunt. Aquesta situació va impedir el desenvolupament d'una alternativa socialista concreta a la modernitat capitalista al segle XXI. Des de la dècada de 1990, el moviment d'alliberament liderat per Abdullah Öcalan ha dut a terme aquesta tasca de crítica i reconstrucció.

Basant-nos en el paradigma desenvolupat per Abdullah Öcalan, volem recuperar la idea del socialisme i reexplorar la nostra història com a humanitat. Què és la comuna? Com es van desenvolupar les primeres formes de dominació basades en l'opressió de les dones? Quines formes de resistència han pres els pobles al llarg de la història? Què és una personalitat socialista? Com podem dur el socialisme a les nostres pròpies vides?

Llavors, què construïm després de l'alçament? Esperem que aquest número serveixi de reflexió pel debat en curs a tots els continents.

Res pot aturar la joventut unida!

REVISTA LÊGERÎN

EDITORIAL

JOVES INTERNACIONALISTES EN ACCIÓ!

EN TOTES LES PARTS DEL MÓN LA JOVENTUT ESTÀ PRENENT LA INICIATIVA! FEM DIFUSIÓ D'ALGUNES DE LES ACCIONS QUE VAN TINDRE LLOC AQUEST PASSAT AGOST-SETEMBRE DE 2025.

NEPAL

La Joventut del Nepal va prendre els carrers en contra de la corrupció i la censura. El que va començar com una protesta per la llibertat d'expressió, va ser acollit ràpidament pel poble, que exigia responsabilitat i transparència governamentals per combatre la corrupció i el nepotisme. Les protestes van saldar en 72 màrtirs i el derrocament del govern de Sharma Oli.

KURDISTAN

A totes les parts del Kurdistan, a la diàspora, i arreu del món, la gent jove s'està reunint col·lectivament per a llegir el "Manifest per a una Societat Democràtica", compartit per Abdullah Öcalan des de l'illa-presó Imrali, la primavera de 2025. Aquí, un grup de dones joves en la ciutat d'Aleppo (Síria).

GLOBAL SUMUD FLOTILLA

En solidaritat amb Palestina, i en contra de la inacció i complicitat dels governs occidentals, més de 500 activistes de 44 països, van decidir embarcar en una missió per a trencar el bloqueig marítim il·legal d'Israel i arribar a la població de Gaza amb ajuda humanitària.

INDONÈSIA

El poble d'Indonèsia, liderat per organitzacions d'estudiants, va mostrar el seu desacord amb el fet que els funcionaris del govern rebessin salaris i prestacions d'habitatge que superaven gairebé deu vegades el salari mínim de Yakarta. Almenys 10 persones han esdevingut màrtirs i milers han sigut arrestades des del juny.

MARROC

Col·lectius descentralitzats, com Moroccan Youth Voice i GenZ 212, estan liderant les manifestacions contra la ineficiència del govern i la política d'infraestructures. Mentre l'educació i el sistema de salut al Marroc segueixen patint una manca de finançament i personal, el govern liberal dirigit pel bilionari Aziz Akhannouch, es gasta bilions en estadis i infraestructura no essencial. Les protestes van començar després de la indignació per la mort de nou dones embarassades en un hospital públic el 25 de setembre. Malgrat la pressió i la condescendència de l'estat, les manifestants continuen endavant per a assegurar-se que les seves demandes es compliran.

MADAGASCAR

Des del 25 de setembre, i inspirades per les companyes del Nepal i Sri Lanka, el grup Gen Z Madagascar va començar manifestant-se en contra dels talls d'electricitat i aigua, però aquestes protestes ràpidament s'han convertit en una acció popular a escala nacional en contra del lideratge del president Rajoelina i el sistema de corrupció. Escrivint això, els soldats s'han unit als protestants, rebutjant obeir a les ordres de disparar als seus germans i germanes. El president ha fugit.

Si vols que compartim les teues accions en el pròxim número, envia'ns un correu electrònic a legerinkovar@protonmail.com amb fotos i informació. La joventut de tot el món s'està organitzant i està prenent partit, sumeu-vos!

DONA, COMUNA I EL NOU SOCIALISME

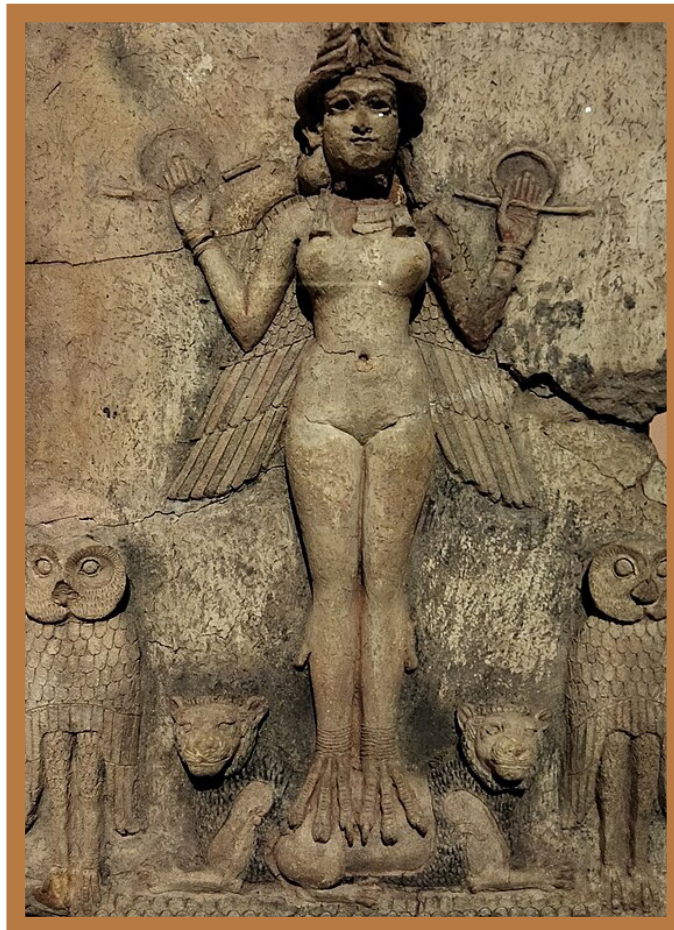
Abdullah Öcalan

Primavera 2025

El text següent és una compilació de fragments de les perspectives d'Abdullah Öcalan escrites pel 12è Congrés del PKK, celebrat del 5 al 7 de maig de 2025, a les muntanyes lliures del Kurdistan. Aquestes perspectives representen la introducció pel "Manifest per la Societat Democràtica", que serà publicat aviat, i on es desenvolupen en profunditat els temes oberts aquí.

La dona recull plantes, l'home caça - mata éssers vius. La guerra és la mort d'éssers vius. Matar animals és assassinat. La dona que construeix una vida social al voltant de llavors de plantes, és una qüestió completament diferent. L'home enfortint-se a si mateix matant, és una qüestió completament diferent. Aprofundiré en això més endavant. Un d'aquests enunciat, fa referència a com es va convertir en la societat actual impulsada per la massacre; l'altre, parla de la realitat de com encara la societat s'intenta mantenir unida. Per això, la cultura de mantenir la societat viva està basada en una sociologia que es desenvolupa al voltant de la dona. Una societat centrada en la guerra – és a dir, en el saqueig – és una societat dominada per l'home. El seu negoci és la plusvàlua. Marx ho vincula a la formació de la classe, però ni tan sols és necessari. Una vegada comença a sorgir la possibilitat d'obtenir plusvàlua de la dona, sorgeix una societat basada en les plantes i una millora de l'alimentació i és llavors quan l'home s'hi fixa. Ell caça animals, sí, però llavors també arrabassa el menjar que la dona recull. Ell s'apropia de l'aliment, i també de la dona. Així és com comença la història. Mata dos pardals amb una pedra.

Sí, la dona ha construït la societat, ha establert la llar. La dona alimenta la seva descendència. Hi ha un clan de dones, una societat de dones. La dona ha arribat a l'estatus de deessa i ha governat la humanitat durant 30.000 anys. Llavors, l'home-caçador crea un grup especial, un tipus de club de fraternitat mascu-

Estàtua d'Inanna

lina. Un grup de caçadors es forma; maten animals primer, i si tenen èxit, celebren un festí. Però llavors veuen que la dona està plantant blat, civada, lletíes – i establint aldees desenvolupa la societat que anomenem: el Neolític. Ella construeix llars. Ho fa perquè alimenta i protegeix els fills, té germanes que són com a ties i germans que són com a oncles. Hi ha nens, és un clan. Però ella està creant, inventant. Inanna li diu a Enki: «Has robat centenars com jo». Això vol dir que hi ha centenars d'institucions artístiques creatives, i ella diu: «Jo vaig ser la seva creadora, la de totes elles, i ara tu en reclames la propietat». Diu ella en l'epopeia: «Dius que tu les vas crear, però esmentes». «Jo les vaig crear, tu t'estàs apoderant de totes elles, de totes aquestes dones». Aquesta és l'expressió mitològica. Li ho vaig dir a la meua manera

i ho vaig desenvolupar més a fons. Així és com vaig analitzar l'Èpica del Gilgamesh. I quan es tracta del problema fonamental: l'home, recolzant-se en aquest club de caçadors, ataca la societat centrada en les dones. Aquí és on el problema comença. És veritat? Sí, és veritat. Ho veiem – començant amb Riha (tr. Urfa), i s'ha expandit. A través de la institució del matrimoni, l'home poderós mata cada dia.

La següent fase és la de la propietat. No ens oblidem –el confinament a casa és una ideologia perillosa. Una qüestió profunda. Com he dit abans, és on tots els problemes realment comencen. És l'arrel de l'emergència de classe, l'estat. I és on l'home ho orquestra tot. L'home lidera la revolució aristocràtica, la revolució burgesa –però tot gira al voltant de l'esclavització de la dona. Una vegada l'estat està instaurat, no hi ha cap poder capaç de restringir l'home. L'estat expressa el poder masculí il·limitat. L'home queda caracteritzat per això.

Si perds llibertat de pensament, inevitablement moriràs. Per això, la nostra nova emergència –el nou socialisme, la nova identitat kurda, la nova llibertat kurda– es desenvolupa en aquesta base. És una forta crítica a la civilització, a la modernitat, i a l'esclavitud femenina, i està mostrant gran progrés en nosaltres. Podem superar el problema en un plànol nivell individual, i també progressar col·lectivament. Per a mi, aquesta és la nostra major contribució al socialisme.

He dit tot això per a introduir el tema de “la sociabilitat i els problemes de les dones”.

LA DICOTOMIA D'ESTAT I COMUNA EN LA SOCIETAT HISTÒRICA

El materialisme històric hauria de substituir el concepte de lluita de classes pel concepte de “comuna”. No és aquesta no només una aproximació realista, sinó el camí més saludable cap al socialisme dins de la sociologia, a través de la llibertat de pensament i acció? En lloc de definir el materialisme històric i el socialisme basats en el conflicte de classes, crec que és més precís basar-los en el dilema entre l'estat i la comuna. Veig més apropiat visitar el marxisme i implementar-lo a través d'aquest concepte. En altres paraules, la història no és una història de guerra de classes, sinó un conflicte entre l'estat i la comuna. La teoria marxista del conflicte basat en la divisió de classe és la principal raó del col·lapse del socialisme real. Ni tan sols necessita crítiques. La causa principal es basa en l'alternativa de construir sociologia basada en la divisió de classes. Llavors, què significa el dilema entre estat i comuna com a substitució d'aquesta divisió? És una observació valuosa –ben coneguda, però encara no sistematitzada. El que faig aquí és una anàlisi sistemàtica. Vull resoldre el materialisme històric en aquest marc conceptual. Encara més, pretenc fonamentar el socialisme contemporani, no en una dictadura del proletariat, sinó en un conjunt de

conceptes que organitzi la relació entre l'estat i la comunalitat. Tinc el fort pressentiment que això donarà resultats molt constructius i impactants.

Aquestes idees estan fonamentades en la idea que la societat és essencialment un fenomen comunal. Abans he definit el clan, que és una forma de sociabilitat. Sociabilitat significa comuna. Comuna primitiva significa clan. Específicament, en relació amb el concepte de comuna,

Pintures trobades en una antic Pitxer Romà

segons el que entenem, és necessari analitzar l'auge cultural en la regió de la Mesopotàmia i els orígens de la societat sumèria– això és, els fonaments en què l'estat, la ciutat, la propietat i la classe van sorgir.

Posar l'estat primer és precís, però també ho és posar la comuna. On queda llavors la sociabilitat? La societat és la base. Perquè fins al voltant del 4000 aC, la forma dominant de desenvolupament era el clan. També el pots anomenar aşîret[1] o tribu. Un aşîret és, de fet, una unió de comunes. La tribu és una comuna. La família encara no s'havia format.

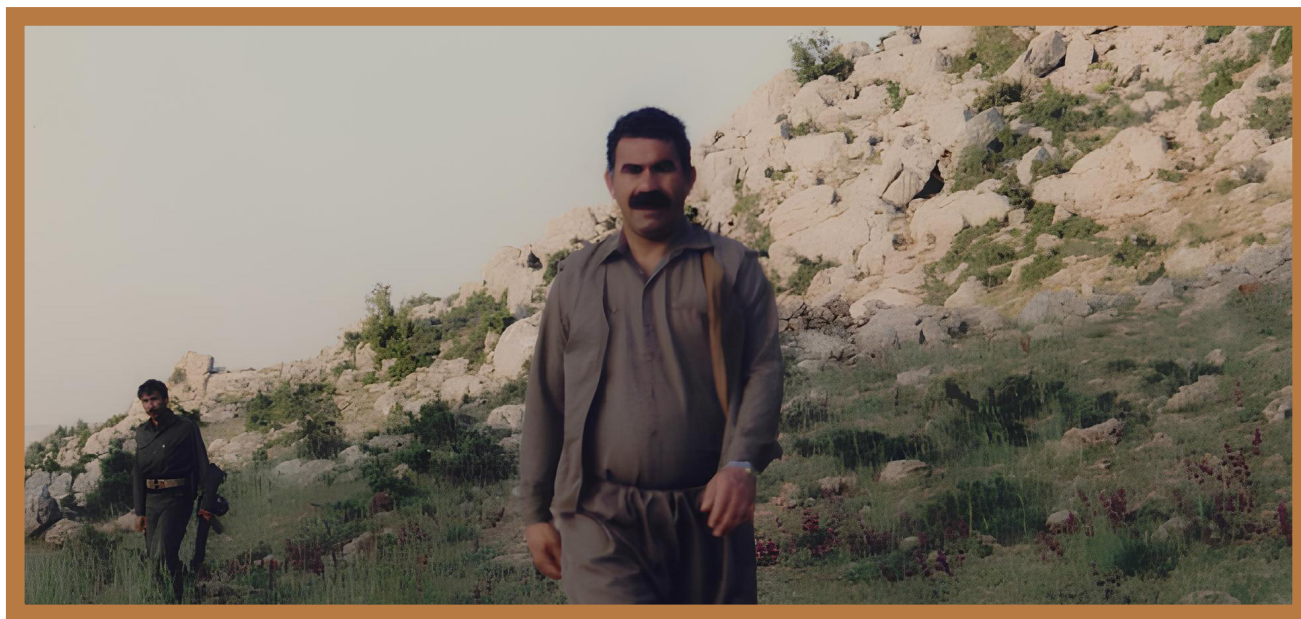
El líder de la tribu genera l'estat i els membres de la tribu, els interessos del qual han estat perjudicats i desorientats, formen la comuna. Aquesta és la veritat. És molt simple. No estic descobrint res de nou, amb això. Marx l'anomena un descobriment científic, però només és història. La formació i el desenvolupament de la classe treballadora no van crear meravelles ni grans avanços científics; és una qüestió simple. L'opressor de la tribu es converteix en estat, el cap del clan o qui sigui el líder, es converteix en el governador, i els membres ordinaris continuen com sent una comuna, i després, una família. Els que estan a dalt es converteixen en la dinastia estatal. Els que estan a baix continuen sent la tribu oprimida– i quan hi ha un estat, hi ha una tribu oprimida. Així és com la divisió comença. L'afirmació del marxisme que el proletariat va sorgir d'aquesta manera o es va desenvolupar d'aquesta altra, em sembla una mica forçada.

El capitalisme va sorgir com una forma d'explotació de la mà amb la seva hegemonia, la qual ha esdevingut dominant arreu del món. Les seves arrels es remunten a la societat sumèria. Aquesta és la història de la formació de l'estat– l'estat esclavista, l'estat feudal, l'estat capitalista. Però realment no hauríem d'interpretar-lo d'una forma tan directa. La pregunta important és: on és la comuna?

Fins al final de la seva vida, Marx es va centrar en la Comuna de París, on molta gent que havia conegut, va morir – es diu que uns 17.000 comunalsistes van ser assassinats. En la seva memòria, ell va elaborar una avaluació de la Comuna de París. Va abandonar el Capital perquè les seves prediccions havien patit un cop dur. Al meu entendre, va tenir un col·lapse intern i llavors va posar la seva atenció en la idea de comuna. Va fer servir el terme comuna més que el de

Venus Romana/Estàtua d'Afrodita

Abdullah Öcalan a la Vall de Bekaa

classe. Kropotkin critica Lenin amb l'argument "no destrueixis els Soviets" – els Soviets són essencialment comunes. Però Lenin va preferir l'estat, i amb el programa NEP, Stalin va portar-ho tot a extrems terrorífics.

Finalment, la meua visió és que aquesta distinció va ser molt vàlida històricament: el materialisme històric no és una història de guerra de classes– o, més ben dit, no és una guerra– sinó una història d'un dilema entre la comuna i l'estat. Tota la història es redueix a això, especialment la història escrita. Es va establir a Sumèria, i ara vivim el seu pic a Occident.

De fet, la comuna és una gran forma de sociabilitat– el clan, inclús la família és una comuna– però s'ha debilitat i ha estat buidada. Els municipis han quedat buits; queden restes de tribus i clans, però aquests també han quedat buits.

El concepte de societat moral i política és una altra forma d'expressar la comuna– com la comuna troba expressió en contra de l'estat. El llenguatge de la nova era de pau serà polític. Defensarem la llibertat de la comuna. Com el nom suggereix, estem abandonant la condició de l'estat nacionalista i els seus conceptes, i al seu lloc, prioritzant conceptes ètics i polítics basats en la comuna alliberadora. És ètica

i política, ni tan sols legal. És clar, hi ha lleis que es desenvoluparan, com les lleis municipals. Voldrem trobar-li expressió a la llei; això serà una condició i un principi per a nosaltres. El terme més científic per això és llibertat comunal.

D'ara en avant, serem comunalistes. Substituir el concepte de classe pel de comuna és més impactant i científic. Els municipis encara són comunes. També tenim el "kom" [2]. No hi ha moralitat ni ètica? I tant que n'hi ha. La comuna funcionarà més a través de l'ètica que a través de la llei. La comuna és també una democràcia. Allò "polític" és expressat a través de la política democràtica. Comuna és un nom, ètic i polític són adjectius. Comuna és ètica i política– una és un nom, ètic i polític són adjectius. Això és la revisió del marxisme més profunda. Substituïm el concepte de classe pel de comuna.

La crítica de Kropotkin a Lenin és correcta. La crítica de Bakunin a Marx també ho és. Són incompletes però vàlides. El marxisme ha de ser objecte de crítica en aquest punt. Si Marx hagués entès a Bakunin, i Lenin hagués entès a Kropotkin, el destí del socialisme s'hauria desenvolupat de forma molt diferent. Com van fallar a sintetitzar aquestes idees, el socialisme real es va desenvolupar tal com ho ha fet.

Abdullah Öcalan

[1] Agrupació de diferents tribus o clans, no hi ha traducció directa al català

[2] La paraula kurda "kom" pot ser entesa com a "grup" o "col·lectivitat", i comparteix la mateixa arrel protoindoeuropea que la paraula llatina "cum", que és l'arrel de les paraules en català "comunitat" o "comuna". Sovint s'utilitza per a descriure una comunitat o una agrupació de gent que s'ajunen o comparteixen una identitat comuna.

SOCIALISME?

“**En comptes de veure el socialisme només com un projecte o bé un programa per al futur, és necessari concebre'l com una forma de vida moral i també política que allibera el present, que lluita per la igualtat i la justícia, i que té un valor estètic. El socialisme és una forma de vida conscient que expressa la veritat. Les veritats socials son socialisme en si mateixes, i mentre la societat perduri, sempre continuarà com una forma de vida real. En aquest sentit, la història no és només la història de la lluita de classes, sinó també de la lluita per a protegir la societat, la llibertat i la igualtat contra el poder hegemònic i l'estat. El socialisme s'està convertint, cada vegada més, en la història científica d'aquesta lluita social.**

”

Abdullah Öcalan

Si observem tota la història de la humanitat, veiem que els humans han viscut més del 97% de la seva existència fora de la civilització estatalista, ja sigui com petits clans de caçadors-recol·lectors o en forma de societats complexes però igualitàries.

La realitat de la societat sota l'estat i el capitalisme han evolucionat des de tribus matricèntriques fins a masses extremadament fragmentades organitzades al voltant del capital. En aquesta guerra en curs contra la humanitat, el socialisme ha estat la resposta en defensa de la societat durant milers d'anys. A diferència de l'assumpció que el socialisme és només un concepte teòric, nosaltres l'utilitzem per a descriure les pràctiques reals de la societat i les formes de vida comunals que mai han deixat d'existir des de l'inici de la humanitat. Aquesta realitat s'ha perpetuat a través de la resistència de les dones, les revoltes dels esclaus, els alçaments rurals, i la vida lliure de comunitats resistents a les muntanyes i deserts.

“El socialisme és una forma de vida conscient que expressa la veritat.” Revela el que el sistema hegemònic tracta d'ocultar: el poder, l'estat, la dominació i l'explotació mai han estat un fenomen natural. Considerant que la primera forma de dominació va

ser desenvolupada contra les dones, i que les dones històricament han estat al centre de la construcció i la defensa d'una societat lliure, l'alliberament de les dones està al centre de les vertaderes pràctiques socialistes.

Aquest número té la finalitat de fer el socialisme més clar per a nosaltres. Per això hem preguntat a persones del nostre voltant, què és el socialisme? I joves d'Abya Yala, Àfrica, Àsia, i Europa han respòs. Hem explorat la relació entre Jineoloji i el socialisme, i la història recent del moviment socialista. Les nostres companyes de Rojava han compartit la seva visió d'una renovació del socialisme i de la lluita per l'alliberament de les dones joves, i una companya d'Uganda fa una crida a la joventut del seu país per a lluitar per una vida lliure. Per últim, també volem compartir amb totes vosaltres la vida de Şehid Emine Erciyes, qui va fer de la seva existència sencera una veritat social.

**GAUDIU
LA LECTURA!**

La clau per al socialisme democràtic és la llibertat de les dones

Perspectiva de les Dones
Joves Internacionalistes
Tardor 2025

*A totes les dones joves
del món*

Comencem aquesta perspectiva commemorant el gran esforç que tantes dones al llarg de la nostra història han fet perquè puguem viure i continuar la lluita per l'alliberament, la llibertat i la justícia social de les dones. Totes aquelles que caigueren màrtirs lluitant per l'alliberament de la dona entregaren la seua vida a la causa socialista, a la construcció d'una societat lliure i igualitària per a totes nosaltres. A elles dediquem aquesta perspectiva sobre el socialisme.

En primer lloc, aquest mes marca l'inici de la conspiració internacional contra Abdullah Öcalan. El 9 d'octubre, fa 27 anys, Öcalan, sota una forta pressió internacional, va ser forçat a fugir de Síria i va viatjar a Europa per evitar el conflicte militar i protegir al moviment d'alliberament del Kurdistan. En aquest sentit, va començar el seu llarg viatge per Grècia, Itàlia i Rússia intentant trobar aliances a la comunitat internacional. Finalment, va ser capturat pels serveis secrets d'Israel i dels Estats Units a Kènia i va ser empresonat sota un règim d'aïllament a l'illa-presó d'Imrali a Turquia. Aquest atac, en el que van participar

totes les forces imperialistes, va ser dissenyat per acabar amb la resistència dels pobles a l'Orient Mitjà en contra l'imperialisme, i la destrucció de la lluita per un nou sistema global basat en el paradigma de l'alliberament de la dona, de l'ecologia social i de la democràcia. Des de llavors fins avui, Israel, els Estats Units d'Amèrica, Turquia, Anglaterra i la resta de membres de l'OTAN, han continuat amb els brutals atacs per acabar amb la resistència del poble Kurd i la resta de pobles que habiten la regió. Especialment, ara amb el genocidi de Palestina, els atacs al Líban, la guerra a l'Iran i el violent conflicte i crisi a Síria i el Kurdistan, fem una crida a posar l'atenció en Abdullah Öcalan i en la necessitat de la seua llibertat física per aturar la guerra i portar una solució política a l'Orient Mitjà.

ESCRIVIM AQUESTA PERSPECTIVA PER A TU

Potser mentre llegiu aquesta perspectiva us trobeu al cotxe escoltant música, i cada cançó està parlant sobre les dones com un trofeu o bé com una propietat, com un objecte que es pot posseir amb diners o armes, o potser són cançons que fan referència al desig sexual que el sistema fa servir per a omplir el gran buit que crea en l'ésser humà.

O és possible que estigieu caminant pel carrer anant a una trobada amb amics o anant a l'escola i en cada cantonada hi hagi un anunci amb una dona, probablement despullada, al costat de material de neteja, menjar, cotxes o productes que es venen als supermercats.

O bé esteu tornant a casa després d'una gran nit amb les vostres amigues i a cada passa que feu desitgeu no trobar-vos cap home mentre camineu, veient-vos obligades a anar d'una vorera a una altra i anar més i més ràpid, o agafar les claus i preparar-vos per si heu de defensar-vos i aguantar la respiració fins que marxi. O potser mentre llegiu aquestes paraules no us trobeu en cap d'aquestes situacions, però sabeu que qualsevol dia podríeu trobar-vos-hi, perquè és la realitat que com a dones estem forçades a viure dia rere dia per culpa del sistema sexista i capitalista. És per això que ens adrecem a vosaltres amb aquesta perspectiva, tant si sou a la feina, a l'escola o a la universitat, com si no us trobeu en cap d'aquestes situacions. Potser esteu començant un nou curs a la universitat, d'economia o art, ciències socials, física... O bé us heu vist obligades a treballar. Qui sap si de cambreres en un restaurant, com a treballadores de la llar,

al sector logístic d'una empresa que no us dona cap seguretat laboral i us exposa a condicions de precarietat i incertesa. No parlem del sou, que amb prou feines us dona per arribar a finals de mes i que en qualsevol cas sempre us deixa amb la sensació que el vostre temps és molt més valuós. Ja sigui que viviu en una família que espera que tingueu un home al vostre costat i vulgui convèncer-vos que cal esperar a l'adequat, que espera que us esforceu per estimar-lo, que vulgui que canvieu la vostra forma de ser per un home... Sigui quina sigui la vostra situació, us fem arribar aquest text, a totes vosaltres; a totes les dones joves que esteu resistint i lluitant, de diferents maneres, per l'alliberament de totes nosaltres.

En aquest moment de la teua vida, et preguntaràs, 'En qui em convertiré?' o potser més concretament, 'Què faré?'. Volem intentar respondre aquestes preguntes en les següents línies.

Sobre el socialisme democràtic

Com a dones joves, estem en una situació dramàtica. Davant els atacs del sistema als que ens veiem exposades dia rere dia, la solució no pot ser una altra que la construcció d'un nou sistema mundial que rebutgi radicalment les normes del sexisme i se centri en la llibertat de la societat sencera, fonamentada en la llibertat de les dones. Li direm sistema socialista. Quan fem referència al socialisme ací, no estem parlant d'un sistema de dominació o d'una utopia inassolible; això no té res a veure amb la idea de socialisme democràtic desenvolupada per Abdullah Öcalan. El socialisme democràtic no és una construcció que haja de ser imposada a la societat des de dalt, així com tampoc podem

considerar-lo un concepte alienat de la naturalesa social de l'ésser humà. És una forma concreta de vida basada en la llibertat, la comunalitat i la diversitat. Xoca amb el capitalisme, el qual es fonamenta en l'explotació i la violència, i també amb el liberalisme, que se centra en un concepte fals de llibertat, una llibertat només individual. En la comprensió socialista de la realitat, tant la llibertat individual com la col·lectiva tenen un rol a la societat i estan equilibrades de forma orgànica entre elles. El socialisme democràtic és de central importància, especialment per a les dones joves, ja que forma part de la nostra història i és part de les nostres identitats.

COM HEM ARRIBAT FINS EL DIA DE HUI?

A mitjan segle XIX, el treball de Karl Marx i Friedrich Engels va conduir al desenvolupament d'una nova forma de socialisme anomenat socialisme científic. Van entendre la realitat de la societat al present i en l'àmbit històric en termes de lluita entre classes amb interessos oposats, anomenant-les proletariat i burgesia, classe treballadora i classe proletària. Les seues anàlisis i les seues propostes es van enfocar en l'àmbit material de la societat, particularment en les relacions de producció. Aquesta perspectiva va ser trenkadora i va conduir a importants passes al llarg de la història. Però la

solució basada en les idees de Marx sols va tocar la superfície i mai va ser capaç de solucionar realment la contradicció social fonamental. En realitat, l'opressió de les dones mai va ser destruïda ni resolta pel socialisme real. Si, és cert; sota els experiments socialistes al voltant del món, la situació de les dones va millorar, el dret a l'avortament va ser introduït, però, així i tot, les revolucionàries russes eren conscients del problema: la qüestió era que les relacions entre homes i dones eren tan sexistes que fins i tot acabaven amb la consciència de classe. En aquella època, la consciència de classe era concebuda com la base per a la lluita comuna; la història ens ha ensenyat que així no anem a l'arrel del problema.

Com Alexandra Kollontai va analitzar: 'Els interessos de la classe treballadora necessiten que s'estableixin relacions de camaraderia noves i igualitàries entre els homes i les dones membres de la classe treballadora. [Per exemple] La prostitució no permet això. Un home que ha comprat l'afecte d'una dona mai pot veure-la com una 'camarada'. Llavors la prostitució no permet ni el desenvolupament i el creixement de la solidaritat entre membres de la classe treballadora, així que la nova moralitat comunista sols pot condemnar la prostitució.'¹

Aleksandra Kollontai, Clara Zetkin i Rosa Luxemburg, van fer passes importants. Es van apropar a la veritat del socialisme. Més enllà de la contradicció de classe, van entendre la relació entre els gèneres com el principal problema. Fent-ho, es van trobar amb la resistència de la mentalitat masculina dominant. Abans

de la Revolució d'octubre a Rússia, les dones eren vistes com si foren extensions dels homes, no com a personalitats revolucionàries, tot i ser el motor de la societat. Per exemple, la vaga de les dones en la qual reivindicaven el pa el Dia Internacional de les Dones, el 1917 a Sant Petersburg, va ser en última instància el punt inicial de la Revolució d'octubre i van ser les dones les que es van convertir en la força motriu de la Revolució Russa.

Els Moviments Feministes dels anys 60 i 70 també van fer passes importants en aquest sentit. Ja en aquell moment van ser capaços de difondre socialment la idea que 'allò personal és polític'. Tot el que experimentes, totes les injustícies, cada opressió i violència no és solament un fet individual o ocasional, és la mateixa injustícia que afecta a milers de dones joves cada dia.

COM VÀREM CONSTRUIR EL SOCIALISME DEMOCRÀTIC?

Abdullah Öcalan escriu en la seua carta per al 8 de març del 2025:

"Llevat que la cultura de la violació sigui superada, la realitat social no podrà ser investigada en l'àmbit de la filosofia, la ciència, l'estètica, l'ètica i la religió. Així com demostra el Marxisme, els assoliments del socialisme no seran possibles a no ser que la nova etapa acabi amb la cultura de la dominació masculina profundament arrelada a la societat. El socialisme pot ser assolit mitjançant l'alliberament de les dones. Ningú pot ser socialista sense la llibertat de

les dones. No pot haver-hi socialisme. Un mateix no pot avançar cap al socialisme sense democràcia."²

Els coneixements que Öcalan ha adquirit, mostren hui dia el que tantes dones revolucionàries van intentar explicar durant segles. El problema social que Aleksandra Kollontai va revelar fa un segle en relació amb la prostitució, ha aconseguit hui ser difós de forma aclaparadora per moltes capes i àrees de la societat. És especialment l'era dels mitjans de comunicació i del capitalisme financer, l'era en què més hiperestetitzades i hipersexualitzades són les dones joves. Som constantment pressionades a amollar-nos i a seguir les normes estètiques i socials basades en el sexisme i en la cultura de la violació. Per aquesta raó, la primera passa per a construir el socialisme democràtic és crear una forta personalitat socialista que sigui capaç de crear al voltant seu una organització social mitjançant la construcció de comunes, cooperatives, consells i qualsevol altra forma d'organització autònoma que rebutgi fermament el sexisme. Insistir en els valors morals de la humanitat ens porta a crear una cultura democràtica i socialista i, com a dones joves, portem aquests valors particularment arrelats a dins nostre. Aquests principis, tot i així, no sols ens toquen a nosaltres, a les dones, en realitat són també una part important i fonamental dels homes. Com diu Öcalan "Un home pot sols considerar-se un socialista si és capaç de viure adequadament com una dona."³

Hem esmentat la comuna com una forma d'organització de la societat, però no és només això; juga un pa-

[1] Alexandra Kollontai, Carta a la Joventut Treballadora, 1922.

[2] Abdullah Öcalan, Carta al 8 de març, 2025.

[3] Abdullah Öcalan, Carta a l'Acadèmia de la Jineològi.

Comuna és societat i sociabilitat, socialisme

per clau en la construcció del socialisme democràtic. A principis del segle XIX les investigacions arqueològiques van tenir com a resultat nous descobriments en relació amb l'origen dels sistemes i societats democràtiques. En aquest moment, Marx i Engels encara no havien sigut capaços d'introduir aquests descobriments en les seues tesis socialistes i comunistes. Ells mateixos ho van reconèixer. Ja més endavant, quan la perspectiva adquirida després de la Comuna de París de 1871 i les investigacions arqueològiques que van il·luminar com era la vida comunal durant l'era de la societat natural, van deixar clar a tota la humanitat que la comuna és la brúixola principal per a entendre la història democràtica. Cap al final de la seua vida, Marx va entendre això també. La co-

muna és la forma d'organització de la societat democràtica i socialista més natural i més fonamental. Podem trobar-nos amb comunes joves, fins i tot infantils, de barris de dones o d'estudiants. Dintre de la comuna, cada part de la societat pot esdevenir política de forma que desenvolupen la capacitat d'organitzar-se autònomament, prendre decisions i tindre la capacitat de defensar-se d'atacs físics, psicològics, econòmics i qualsevol mena d'opressió estatal i del sistema.

ARA ENS TOCA A NOSALTRES, QUÈ HI PODEM FER?

També per a nosaltres, les dones joves, la comuna és la primera estructura amb la qual ens podem

organitzar. És a dir, on podem ser nosaltres mateixes, descobrir la nostra identitat, construir germanor, recolzar-nos mutualment, crear les bases per a un sistema socialista i democràtic, i el que és més important, autodefensar-nos. Si volem esdevenir socialistes o construir una sortida alternativa a la crisi mundial, hem de pensar-nos unides, com una comuna; això significa que hem de pensar-nos com si fórem una sola. Quan una dona no creu en si mateixa o no se sent vàlida, és també la nostra responsabilitat construir la confiança juntes amb ella. Si una dona està lluitant amb la inseguretat de tenir o no prou força i valentia per a ser una revolucionària, hem d'entendre-ho com si fórem ella i així poder superar qualsevol por o obstacle. Quan una dona és assetjada per un home al carrer o bé s'enfronta a la violència domèstica familiar o laboral, hem de sentir aquesta violència com

Per Madagaskan Artist Dwa

si fos contra nosaltres mateixes. En aquest punt sabem que quan algú ens ataca, ataquen la identitat de la dona com un tot, llavors ens ataquen a totes. Així doncs, la pròxima vegada que sentim una cançó sexista a la ràdio, o que vegem una publicitat al carrer que ens descrigui com un objecte comerciable,

podrem veure en les nostres germanes i en nosaltres mateixes la força per rebutjar aquesta cultura, rebutjar aquest sistema; canviar el programa de la ràdio, trencar la tanca publicitària i organitzar el nostre propi sistema juntament amb les nosaltres germanes, la nostra pròpia autodefensa.

“Les revolucionàries hem de moure’ns
entre les masses com peix a l’aigua.”

Mao Ze-Dong

El món està canviant, el jovent comença a aixecar-se a cada racó del món i ja no estem soles, hi ha tot un ventall de xarxes i organitzacions que ens recolza i que estan preparades per a lluitar colze a colze amb nosaltres per a la construcció d’una societat lliure basada en el socialisme democràtic.

La pròxima volta que ens preguntem ‘En qui em convertiré?’ tindrem totes les eines necessàries per a respondre correctament aquesta pregunta. Com va dir Fred Hampton, un líder revolucionari del Partit de les Panteres Negres: **‘si tens por del socialisme, tens por de tu mateixa’.**

QUÈ ÉS EL SOCIALISME?

LES JOVES DE TOT EL MÓN RESPONEN

Quan vàrem començar a treballar en aquest nou número, vàrem enviar una sol·licitud a totes les nostres companyes al voltant del món que participen en Lègerin perquè realitzaren entrevistes a les joves del seu entorn amb aquestes dues preguntes: Què significa per a tu el socialisme? Com definiries la vida en comunitat?

Hem rebut moltes respostes i ací compartim algunes d'elles amb vosaltres. Podeu trobar l'article complet amb totes les respostes en la nostra pàgina web. Ens encantaria que, en llegir aquestes respostes, tingueu ganes de pensar en què respondríeu, tant vosaltres mateixes com la gent que us envolta.

Anna - Àustria

« La sobirania del poble sobre la terra i la natura, que sigui capaç d'alliberar-se dels sistemes opressius del capitalisme i l'imperialisme. »

« Per a mi, el socialisme significa establir relacions amb moltes persones de la societat i del teu entorn, parlar amb elles sobre els problemes existents i buscar solucions de manera conjunta. Traure-les de la seua individualitat i generar una actitud activa en el nostre interior i en les altres per a participar en la vida, amb el desig de canviar les coses i decidir per nosaltres mateixes, sense permetre que les nostres vides estiguen organitzades des de dalt. Reconèixer les nostres necessitats i ocupar-nos d'elles. I també lluitar contra la guerra i el sistema dominant. »

Anita - Papua Occidental

« Crec que el socialisme és una qüestió d'ideals en estat pur i és també fer-los realitat. »

Ernesto - Italia

« El socialisme és una llum d'esperança, escoltar quan algú que no pot parlar, quan una veu intenta cridar però el silenci és més fort. El socialisme sent les petites coses, percep els dolors ocults i porta en si les ànimes dels cossos que hem perdut en el nostre camí a la transformació del món, donant-nos la força necessària per a seguir els nostres cors i per a continuar recorrent els nostres camins fins a que totes siguem lliures »

Lewis Maghanga - Kènia

« El socialisme és un mode de producció en el qual les mateixes persones, les persones que realment treballen, poden disposar del resultat del seu treball. Que el poble controle els recursos que existeixen en el seu entorn i que el poble pugui aprofitar el fruit del seu treball. »

Tathiana - Brasil

**Okakah Onyango -
Kènia**

« Per a mi, la vida en comunitat significa un espai molt seré, un espai ple de vida, un espai on puga reunir-me amb les meues amigues, amb les meues companyes de treball, amb la meua família. Un espai on puguem ser éssers humans. Per a mi, això és pel que estem lluitant. »

« Vaig créixer en un entorn religiós, però no estrictament. L'islam m'ha influït en aquest sentit, per a construir comunitat, anar a la mesquita, cuidar de tot el món i estar atenta a totes les persones, amigues i germanes. Conèixer aquests valors des del principi va tindre un gran impacte. Estic molt contenta per això i intente mostrar comunalitat a altres persones en la meua vida quotidiana, no sols en contextos religiosos, sinó en tots els aspectes comunitaris de la vida »

Jasmin - Alemanya

Mel - Brasil

« És la pràctica de la solidaritat: compartir, cuidar i lluitar juntes. És comprendre que ningú s'allibera de forma aïllada, individual; només a través de l'acció col·lectiva és possible transformar el món. »

Dur Bibi - Balutxistan

« La vida comunitària fusiona l'igualitarisme tribal amb la praxi revolucionària, creant espais contrahegemònics per a la propietat col·lectiva i la consciència antiimperialista »

és
í cap
ir

« Estem debatent molt sobre com construir un comunisme que puga ser una nova manera d'entendre la nostra lluita i, potser, una manera de construir la nostra vida juntes. Potser en l'espectre polític de l'esquerra la construcció d'una vida en comú ha sigut una cosa en la qual la gent no s'ha centrat molt. I la nostra tasca hui i en el futur és enfortir la capacitat de construir una vida conjunta, també en societat. Ser part de la societat. »

Ainoa Gallardo - Països Catalans

« Si no ens rebel·lem ara, és perquè no som conscients de la veritable falta de comunitat que existix. En el passat, es podia veure qui era el cap de la fàbrica i com vivia, i llavors es podien veure les terribles condicions de treball i de vida, i això feia que et volgueres rebel·lar i aconseguir un canvi. Ara és diferent. »

Fabio - Itàlia

QUÈ ES LA VIDA COMUNAL?

LES ARRELS DEL SOCIALISME EN LA CULTURA DE LA MARE

Sina Wagner, Grup d'Investigació Comunitari de Jineològ a Alemanya

El socialisme és tan antic com la història de la humanitat“, Abdullah Öcalan escriu en una carta pel primer de maig de l'any 2000. En el seu nou manifest (2025) aprofundeix en aquesta hipòtesi parlant sobre la comuna com l'element fundador del socialisme i el clan neolític com la primera comuna. Es desenvolupa al voltant de les mares i es caracteritza per una cultura de la maternitat. Aquest és el començament de la societat, el començament de la llarga tradició de vida comunal. **És el principi de la contradicció entre comuna i estat, la qual emergeix amb la construcció de les primeres estructures jeràrquiques.** És així com podem entendre totes les formes comunals i autoorganitzades de vida i la resistència, que es deriva d'elles, com a part d'un mateix camí, la tradició del socialisme.

Les lluites de les societats indígenes, que es van autodefensar del colonialisme; la manera de viure de la comunitats religioses llibertàries o la transmissió secreta del coneixement ancestral per part de dones que van ser cremades pel fet de ser bruixes – en totes aquestes realitats podem veure elements

de la indestructible resistència de la vida comunal. Fins i tot encara que el terme “socialisme” tinga solament 300 anys d'existència, podem investigar les seues arrels remuntant-nos als primers humans que van habitar la terra.

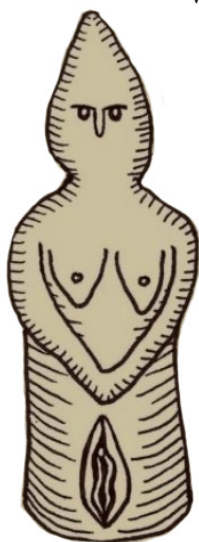
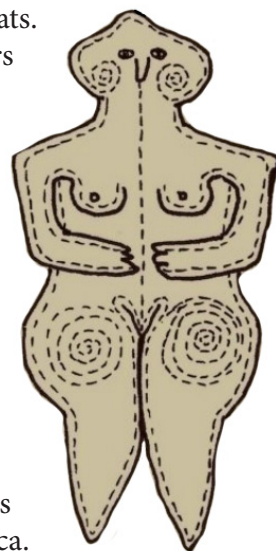
Podem tirar la vista enre-
re i observar els primers
anys de la nostra existèn-
cia, les primeres formes
de societat i la qüestió de
la nostra naturalesa. Hi
ha moltes divagacions i
especulacions sobre això.
Teories com la de Tho-

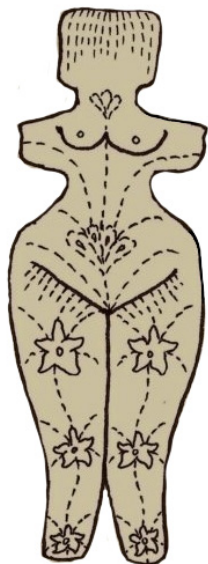
mas Hobbes: el més natural és la guerra de tots contra tots, la seua creença era que els humans no poden viure en pau sense un estat que dicte les normes per a la societat, que la continga i la controle. La imatge de la superioritat natural de l'home sobre la dona, defensada en la filosofia i en la ciència durant milers d'anys, és encara influent hui dia. Hem de contrarestar-ho!

ELS ÉSSERS HUMANS SOM ANIMALS SOCIALS

Però si observem els nous plantejaments i investigacions, en traiem una cosa clara: en el fons els humans som éssers socials. Per a sobreviure, hem viscut en grup des dels nostres començaments. Viure de manera conjunta va ser una cosa que es va posar en pràctica a través de la cooperació i el suport mutu. Els descobriments de la Cova de Shanidar al Sud de Kurdistan mostren, per exemple, que ja en aquell moment no sols sobreviuen els Neandertals més forts, més aviat es cuidava dels membres malalts i amb discapacitats.

En la consciència dels primers éssers humans, l'enfocament individualista que defensa que només cal preocupar-se per un mateix, impulsat pel capitalisme neoliberal, era impensable. Tot i ser éssers socials, van ser les habilitats comunicatives com l'empatia, la cura i la cooperació les que van permetre als nostres avantpassats sobreviure. Fa uns 100.000 anys, les primeres cultures més complexes van donar lloc a l'homo sapiens - l'espècie d'humans que encara hui en dia som - a l'Àfrica. Quan van arribar a Europa, aproximadament 40.000 anys enrere, ja tallaven flautes i figuretes, dibuixaven símbols en murs, s'immortalitzaven a ells mateixos amb pintures fent servir les seues mans o petjades, i fabricaven roba i joies. Gran part d'això girava entorn de temes de la vida, de la fertilitat i de la mort.

La capacitat aparentment màgica de les mares de donar a llum degué causar-los una gran impressió. Des de fa 35.000 anys, aquesta qüestió és reflectida en la multitud de símbols femenins, com a vulves i cossos nus de dones amb pits, malucs i ventres ben dibuixats. Les anomenades “figuretes de Venus”, que s’han anat trobant en tots els continents al llarg de diverses desenes de milers d’anys, han suscitat molt de debat i interpretacions. Per descomptat, els investigadors homes, les van considerar inicialment com a objectes sexuals. Hui dia s’entenen com a símbols que probablement van exercir un paper important en l’espiritualitat humana.

LA CULTURA DE LA MARE I LA PRIMERA COMUNA

La relació mare-fill és la primera en la vida de cada persona. Per a donar a llum a un xiquet i cuidar-lo, es necessita un grup que envolte a la mare i al xiquet. Per tant, és lògic que els primers grups humans també es desenvoluparen entorn de les mares. Les dones eren el centre de les primeres comunitats. Mentre algunes eixien a caçar, unes altres vigilaven el foc, inventaven tècniques per a transformar matèries primeres, transmetien els seus valors i cultura als xiquets, recopilaven coneixements sobre les plantes, les estrelles, el part, el cos i la salut. Es contaven històries al voltant de la foguera nocturna. El concepte de paternitat no va aparèixer en la consciència humana fins molt més tard. No obstant això, les relacions familiars basades en la línia materna eren evidents. Tots els xiquets sabien qui eren la seua mare, la mare de la seua mare, els seus germans i els seus oncles i ties per part de mare. En aquest sentit, la primera organització social també se centrava en les mares.

El concepte de la relació mare-fill també s’ha aplicat a la relació entre els éssers humans i la naturalesa. Fins al dia de hui, en molts llocs se la denomina “Mare Naturalesa”. La cultura maternal, que per tant considerem com la primera cultura humana, es caracteritza pels principis de la cura, el donar i rebre entre uns i altres, i l’amor. Com a cultura, no està subjecta a la maternitat biològica, sinó que està personificada en tots els membres de la comunitat. Crear, cuidar, nodrir, estimar, protegir, defensar i alimentar són els valors fonamentals que sustenten una comuna. Aquests valors van permetre als nostres avantpassats de la societat clàssica sobreviure durant milers de segles. Podem entendre la seua forma de vida llibertària, igualitària i col·lectiva com la primera forma de comuna socialista.

En totes les societats posteriors que els van seguir, malgrat el sorgiment de les estructures estatals fa almenys 5000 anys, en les quals l’home va començar gradualment a dominar a la dona, encara podem reconèixer la cultura de la mare i la seua defensa per part de les dones. Malgrat les condicions d’opressió i esclavitud, les dones van aconseguir transmetre els seus principis de vida. La caça de bruixes al començament de l’era moderna representa una ruptura decisiva a Europa. En atacar l’autonomia, la transmissió de coneixements i les relacions de les dones, es va trencar la columna vertebral de la societat i es va poder imposar el nou mode de vida capitalista.

CAP AL SOCIALISME COMUNAL

Hui dia, hem de trobar el nostre camí en un món en què la violència domèstica ha substituït l’amor. La condició de mare s’ha convertit en una càrrega lligada a moltes dificultats. En lloc de cuidar-nos els uns

als altres, s'espera que busquem sempre el nostre propi benefici, que competim entre nosaltres i que treballem fins a l'avorriment per al nostre propi benefici. En lloc de tractar la Mare Naturalesa amb respecte, els nostres ecosistemes estan sent cada volta més destruïts. En un procés milenari, la cultura de la mare està sent cada cop més reprimida i destruïda per part de la contrarevolució patriarcal.

Per a contrarestar tot això i reconstruir una forma de vida comunitària, analitzem, amb Jineolojî, la nostra història com a dones, la tradició de la vida comunitària i els valors de la maternitat dins d'ella. D'aquesta manera, estem establint les bases per a construir un nou socialisme comunitari. Les històries de les deesses de l'època prepatriarcal poden inspirar-nos tant com les històries de resistència dels últims cinc mil anys. Podem aprendre de les formes de vida matriarcals que encara es practiquen hui dia i examinar les nostres pròpies biografies i històries de moviments. Podem aprendre de les mares, àvies i dones joves de tot el món que acullen a tots els convidats en les seues llars, que s'enfronten sense por als tancs que entren als seus pobles i que planten amb calma llavors als seus jardins, que després els soldats volen convertir en camps de batalla. Hem de mirar cap al futur i tindre el valor de trobar nous camins, perquè ningú ha donat forma al que volem crear.

Com a dones joves, per a ser avantguarda en aquest procés, hem també de furgar en el més profund de nosaltres mateixes per a trobar els vestigis de la cultura de la mare i les influències de la mentalitat patriarcal de l'Estat. Hem de treballar juntes per a enfortir les nostres personalitats, la nostra connexió amb la societat i amb la naturalesa, la nostra capacitat per a pensar lliurement i expressar la nostra voluntat. Hem d'organitzar-nos, ser conscients de la lluita en la qual

estem sumides i expressar i viure els valors que permeten una vida lliure i comunitària tal com l'entenem nosaltres mateixes. En aquesta etapa en la qual ens trobem, moltes coses semblen estar canviant ràpidament. S'estan obrint grans oportunitats i ens enfrontem a grans reptes. Hi ha guerres a molts territoris i a molts nivells. I al mateix temps, estan emergint moltes realitats belles i esperançadores. Sentim l'emoció que ja ha fet bategar amb força tants cors abans que el nostre.

Formem part d'una nova fase d'una lluita molt llarga i molt antiga. Seguim els passos de les primeres dones que van crear la societat, les que es van defensar dels primers atacs del patriarcat, les que, tancades entre les parets del sistema, no van oblidar els seus valors. Les que es van pujar a les barricades i les que van donar la seua vida en la lluita.

Per a fer realitat els seus somnis i aconseguir una vida lliure per als qui vindran després de nosaltres, hem de conèixer les seues històries i mantenir viva la seua esperança en nosaltres. En fer-ho, l'exploració més profunda del significat de la cultura de la mare en la vida comunitària podrà servir-nos de guia.

«Figurines matriarcals» i «Deessa de l'olivera» d'Ayshe Mira Yashin

SOCIALISME

UNA MIRADA AL PASSAT PER A CONSTRUIR EL FUTUR

La idea i pràctica del socialisme està hui dia en perill en tots els fronts.

Aprendre i debatre sobre la història del socialisme és difícil. D'una banda, la cultura liberal hegemònica cerca entorpir això, caricaturitza als socialistes com a monstres i oculta o ataca directament i elimina les idees i pràctiques socialistes dels espais públics. D'altra banda, hi ha la història oficial del socialisme real, que, amb una gran absència d'auto-crítica, sempre busca culpar a uns altres dels seus errors.

"Si no podem interpretar correctament el passat, no podem entendre el present, i sense entendre el present no podem comprendre el futur".¹

Comprendre el context, les idees que van impulsar el socialisme, sense caure en les tendències descrites anteriorment, és important per al nostre present i el nostre futur.

Quines són les idees i experiències que van donar origen al moviment socialista organitzat dels segles XIX i XX? Quines van ser les principals contradiccions que van provocar divisions i escissions dins d'aquest

moviment? Què va provocar finalment el fracàs de les expressions internacionalistes de socialisme?

Quan parlem de socialisme parlem de l'herència de la societat històrica i la seua resistència als atacs. Aquesta herència és l'expressió de la vida i la lluita de la gran majoria dels éssers humans al llarg de la història: des de la societat a l'origen, formada entorn de les dones com a mitjà d'autodefensa i supervivència, que va definir la capacitat de l'ésser humà per a crear, fins a les expressions d'aquesta manera de vida en els últims milers d'anys en les lluites de les dones, les joves, les treballadores i els moviments culturals. El socialisme no és un concepte dels últims 200 anys, sinó que és present al llarg de tota la història de la humanitat.

LES REVOLUCIONS NACIONALS

L'any 1848 juga un paper clau en la transformació del que es van denominar els «antics règims». Va ser un procés que va desafiar el poder de les monarquies en favor de les masses populars. En moltes zones d'Europa es van produir alçaments secundats per amplis sectors de la societat, impulsats per l'onada de

consciència nacional, que van conduir, en major o menor mesura, a l'adopció de constitucions que regulaven la participació política en les monarquies de l'època. Aquests alçaments van rebre el nom de Primavera dels Pobles.

Encara que Marx i Engels descriurién més tard aquestes revolucions com a revolucions burgeses, i les marxistes les considerarien passos necessaris per a l'establiment del socialisme, aquests moviments tenien una gran esperança i van donar lloc al sorgiment de nombroses organitzacions i revoltes. No és casualitat que fora en aquesta època, en 1847, quan es va fundar la Lliga Comunista i que al febrer de 1848 es publicà el Manifest del Partit Comunista. En aquell moment, la resposta que es donava majoritàriament a la pregunta de per què van fracassar aquestes revolucions estava relacionada amb l'organització i la consciència dels pobles oprimits.

LA LLIGA COMUNISTA, MARX I ENGELS

La Lliga Comunista es va fundar a Londres en 1847. Es basava en un principi clar: era la representació de la lluita del proletariat pel seu alliberament. Una classe que no

sempre havia existit, sinó que va ser el resultat de la revolució industrial del segle XVIII. La lliga prompte va ser objecte d'infiltracions i jutjada a Colònia, la qual cosa va provocar la seua dissolució.

No obstant això, el Manifest Comunista seria un text decisiu per als segles que vindrien, i diversos membres de la Lliga, entre ells Marx i Engels, continuarien treballant i desenvolupant perspectives sobre la base dels objectius definits en el Manifest. Marx es va centrar en l'estudi de la nova "economia política" anglesa amb la finalitat de desenvolupar-ne una crítica, que va prendre la forma de la seua famosa obra «El capital». Öcalan critica a Marx i al marxisme pel seu excessiu reduccionisme econòmic. És degut a l'enfocament desmesurat i quasi exclusiu del funcionament de l'explotació econòmica que no es va poder aconseguir una visió més àmplia dels problemes socials i polítics en l'anàlisi. Això va conduir posteriorment, a través

de les interpretacions de l'obra de Marx, a una pràctica del socialisme basada en l'Estat-nació i l'industrialisme, que segons l'anàlisi d'Öcalan són dos dels pilars de la modernitat capitalista i per tant no poden ser la base del socialisme.

LES DISCUSSIONS EN LES INTERNACIONALS

La Primera Internacional, fundada en 1864, era una unió de moviments, organitzacions i pensadores que se centraven en la qüestió laboral. En els debats interns de la Primera Internacional, la qüestió de l'Estat-nació era fonamental. El debat sobre aquesta contradicció, que va començar com una discussió sobre les mesures que havien d'adoptar-se en la lluita, girava al voltant de dos enfocaments diferents. L'enfocament «classe contra classe», proposat predominantment pels comunistes, consistia en una visió de la història concebuda com la lluita entre classes, i entenia que el camí

cap al socialisme era l'alliberament del proletariat, la classe oprimida, mitjançant la conquesta del poder i l'apropiació dels mitjans de producció (principalment les fàbriques) de mans de la burgesia, la classe opressora. L'altre bàndol al debat era el de l'«Estat contra els pobles oprimits», secundat per les anarquistes. Aquest considerava que el camí cap al socialisme era l'organització autònoma dels pobles oprimits mitjançant el rebuig i l'abolició del poder i de l'Estat, enteses com a estructures opressores.

La Segona Internacional es va fundar el 1889 com una coordinació d'organitzacions per a desenvolupar almenys estratègies i tàctiques coordinades i polítiques comunes. Estava dominada ideològicament pel marxisme, encara que amb algunes diferències internes que van provocar conflictes. Un dels principals conflictes va ser entre marxistes i possibilistes, que impulsaven una línia de reforma progressiva de l'Estat cap al socialisme, en lloc de la conquesta de l'Estat mitjançant la revolució, com proposaven els marxistes. La Segona Internacional es va dissoldre amb l'esclat de la Primera Guerra Mundial. Encara que la Internacional era una organització l'objectiu de la qual era superar les fronteres dels Estats nacionals, també estava composta per partits nacionals que es basaven en eixes fronteres.

Malgrat els intents per construir un moviment contra la guerra, amb importants aportacions analítiques sobre l'imperialisme, el clima de creixent confrontació a Europa en aquesta etapa també va dividir a la Internacional. Es van formar sectors en suport de l'Entesa (Gran Bretanya, França i Rússia) i sectors en suport de l'Aliança (Alemanya i Àustria-Hongria). Aquests sectors depenien de la posició de l'Estat-nació en qüestió i es basaven en la lò-

gica de «primer guanyem la guerra, després construïm el socialisme». D'altra banda, algunes forces dins de la Internacional van formar el moviment Zimmerwald, que van continuar els intents realitzats en anys anteriors per a construir un moviment més ampli contra la guerra. Una vegada més, la causa de la dissolució de la Segona Internacional va ser el fet que les organitzacions que participaven en ella estaven, en última instància, vertebrades i fortament influenciades per valors nacionalistes, i el problema no es va abordar fins que va ser massa tard.

Cal destacar en aquesta fase el fet que l'organització de dones fundada en el marc de la Segona Internacional, el 'Consell Internacional d'Organitzacions Socialistes i Obreres de Dones', no es va dissoldre i va continuar reunint-se fins i tot durant la Primera Guerra Mundial, la qual cosa demostra un enfocament diferent i una base més radical en les dones socialistes que en l'estructura general, i afirma el paper col·lectiu del lideratge de les dones en la lluita.

DELS SOVIETS A LA REVOLUCIÓ INTERNACIONAL

L'experiència del moviment Zimmerwald també va marcar un clar punt de ruptura entre les socialistes revolucionàries, liderades per les bolxevics, i les socialistes reformistes. Va ser a través d'aquesta contradicció, després de la Revolució d'Octubre i les Tesis d'Abril de Lenin, que es va formar en 1919 la Tercera Internacional, la Comintern. Les bolxevics van desenvolupar una perspectiva internacional en primer lloc per a trencar l'aïllament de la revolució soviètica.

En la primera fase, fins a la mort de Lenin, l'objectiu era portar la Revolució d'Octubre a Europa, amb diversos intents fallits, reforçant la línia contra els partits socialistes reformistes. En eixos anys es van formar diferents partits comunistes a Europa a partir d'escissions de partits socialistes, per exemple a França, Espanya, Itàlia i Bèlgica.

Després de la mort de Lenin en 1924, l'arribada al poder de Stalin va suposar l'adopció de la teoria del 'socialisme en un sol país'. Seguint aquesta línia, els partits comunistes es van convertir en l'expressió de la Unió Soviètica en diferents països i es van vincular concretament a ella, la qual cosa va provocar una crisi a mesura que es produïa la desintegració progressiva de la Unió Soviètica. La Comintern es va dissoldre en 1943 com a resultat d'un acord entre Stalin i els Aliats en la Segona Guerra Mundial: si fins a aquest moment encara no havia quedat clar, amb aquest acte es va abandonar definitivament la cerca d'una revolució internacional. La qüestió de la centralització, relacionada de nou amb la mentalitat estatal, és fonamental per a comprendre el fracàs de la Tercera Internacional. La caiguda de la Unió Soviètica, així com els resultats limitats de les diferents experiències socialistes, no es deuen a factors externs ni a esdeveniments històrics aliens al seu control. L'experiència del socialisme real va demostrar que qualsevol que vulga insistir en el socialisme hui dia ha d'abordar les qüestions de l'Estat-nació i de l'industrialisme de la manera correcta. En cas contrari, qualsevol lluita que s'emprenge en nom del socialisme donarà lloc a un règim dogmàtic homogeni de control sobre la societat, allunyat dels seus valors originals. Inevitablement, reproduirà allò contra què volia lluitar.

MÉS ENLLÀ DE LA UNIÓ SOVIÈTICA

La història del socialisme en el segle XX no sols va estar determinada per l'experiència de la Unió Soviètica. Van ser molts els moviments que van intentar construir-hi una perspectiva socialista que superara els problemes i els enfocaments opressius observats en l'experiència soviètica.

A tot el món es van obrir nous horitzons, com els que va obrir la resistència a Vietnam, el Che Guevara en Abya Yala o Amílcar Cabral a Àfrica. Sobre la base del socialisme, la resistència contra els colons als països colonitzats va prendre una nova forma organitzada i es van fer nous intents de moviments d'alliberament nacional. Això també va anar així en els moviments d'alliberament de diferents 'nacions', com el moviment d'alliberament negre o el moviment d'alliberament de les dones.

El llegat d'aquestes lluites va culminar en la Revolució Cultural Juvenil de 1968. A tot el món, enfront de la violència del sistema colonial, patriarcal i estatista, la joventut es va alçar mitjançant ocupacions, manifestacions i formació de noves organitzacions. En essència, 1968 va ser l'any en què la joventut, les dones, les treballadores i els pobles oprimits van prendre la iniciativa.

El moviment del 1968 ha representat una espurna que ha donat vida a nous focs: des dels moviments feministes i d'alliberament de la dona, fins als moviments ecologistes, passant pels moviments contra la guerra, una nova força vital ha il·luminat la societat.

Amb els camps palestins del sud del Líban com a centre internacional, es van construir nous moviments

inspirats en l'esperit d'aquesta Revolució Juvenil. Aquests moviments van lluitar amb divisions entre ells i amb la societat en general, així com entre ells mateixos a nivell global, i les preguntes sobre el lideratge i una estratègia comuna van quedar sense resposta.

Això va conduir, en alguns casos, a la pèrdua d'una consciència comuna entre les diferents expressions del socialisme a tot el món. En altres casos, va donar lloc a intents dinàmics per superar els obstacles teòrics i pràctics i continuar insistint en el socialisme. Un exemple d'això és el moviment zapatista, que des de l'alçament a Chiapas en 1994 ha estat lluitant per establir territoris lliures i autònoms basats en la vida comunitària. Un altre exemple d'això és el Moviment d'Alliberament del Kurdistan, nascut com a moviment d'alliberament nacional marxista-leninista en l'espiral de la Revolució Juvenil de 1968, que es va convertir en la principal força impulsora del socialisme a Orient Mitjà i en el món. La Revolució de Rojava i les experiències d'autogovern del nord-est Sirià mostren un exemple de vida comunitària lliure per a totes les societats del món.

PERSPECTIVES PER AL PRESENT

Hui dia, les forces democràtiques i socials estan dividides, unides per llaços tàctics subtils i temporals, sense una base ni una consciència comunes. La divisió és tan profunda que es transmet de generació en generació, sense que hi haja debats polítics entre els diferents moviments i contextos. Cada generació sentim que estem començant des de zero.

En un moment com aquest, el procés iniciat per la Crida per la Pau i la Societat Democràtica, realitzat el 27

de febrer de 2025 per Abdullah Öcalan, ens assenyalava una eixida, una alternativa. Demuestra la capacitat d'analitzar el passat per a comprendre el present i construir el futur. És una resposta als problemes històrics de la societat i el socialisme, que ofereix una perspectiva diferent sobre la qüestió de l'Estat-nació i l'industrialisme, i proposa una solució a través de la comuna i la eco-economia. És una obertura i una crida a totes les forces democràtiques i socials del món per a superar les divisions imposades pel poder i organitzar una societat democràtica.

'Insistir en la humanitat significa insistir en el socialisme'

Abdullah Öcalan

Com que l'essència de l'ésser humà és social, la força de cada individu resideix en la societat, i la força de la societat resideix en la participació de cada individu. Necessitem superar les divisions, formar part d'una humanitat que desperte la seua voluntat de vida comunitària i, per tant, la pose en pràctica, d'una societat capaç de pensar, actuar i crear de manera autònoma. Hui dia necessitem això tant com necessitem l'aigua i el sol, per a continuar amb la vida i construir-la juntes. En reconèixer la necessitat d'una nació democràtica, en la nostra història i en les nostres pràctiques, en triar formar part d'ella i en actuar conscientment sobre aquesta base, hi podem trobar camins cap a la llibertat.

Insistir en el socialisme no significa perseguir dogmàticament una doctrina o viure en els debats del passat. Significa assumir la responsabilitat històrica que milions de persones, que van donar la seua vida en la cerca de la llibertat, ens han deixat hui. Significa retornar la vida a aquestes experiències, entendre-les com quelcom viu en les nostres lluites,

hui, com el sòl del qual creixem. I significa ser capaços de crear sobre aquesta base, de canviar i transformar-nos a nosaltres mateixes, la nostra visió del món i de la realitat, sense quedar-nos mai estancades, sinó trobant sempre maneres de superar els problemes.

Abdullah Öcalan i el Moviment d'Alliberament del Kurdistan estan assumint aquesta responsabilitat. La responsabilitat intel·lectual de plantejar solucions als problemes de la societat. La responsabilitat moral de reconstruir les relacions socials. La responsabilitat política de prendre decisions col·lectives per a la construcció d'una vida lliure.

Aquest procés és una invitació oberta al diàleg, per a construir noves relacions basades en el nostre patrimoni històric comú i en els nostres posicionaments actuals. És una proposta per a unir lluites i vides. Entaular un diàleg amb aquesta proposta, aportant-hi experiències, coneixements i esforços, fa que l'esperança i la vida brollen en les nostres societats.

[1] De la perspectiva d'Abdullah Öcalan per al 12è Congrés el PKK

Heval Emine -

UN SÍMBOL DE LA REVOLUCIÓ

DE LES DONES I LA UNITAT DELS POBLES

Emine Erciyes va formar part de la YJA Star (Tropes de les Dones Lliures), del Consell de Comandament HPG (Forces de Defensa del Poble), i del Comandament Central de la Seu General de la YJA Star, que va caure el 2020 en les Zones de Defensa Medya. Com a dona turcmana, la seva lluita representa un símbol poderós d'internacionalisme i amistat entre pobles. Çiğdem Doğu, membre del Consell Executiu del KJK (Unió de Dones del Kurdistan), va parlar d'ella en una entrevista recent.

Recordo a la meva companya, Heval Emine Erciyes, amb amor, respecte i gratitud. Era de Turquia. Unint-se al PKK, va viure i encarnar el pensament que la revolució turca i kurda, són, de fet, la mateixa. En aquest sentit, la nostra resposta a la seva memòria ha d'assegurar l'èxit d'una revolució unida i democràtica de Turquia i el Kurdistan. Així és com recordo a Heval Emine.

La vaig conèixer el 1996. El seu camí i el meu dins del partit van ser una mica inusuals. En aquell moment, al PKK hi havia el pla que les companyes de Turquia se centressin més en la revolució turca per a construir-hi una nova formació dedicada a aquella lluita. Així va ser com el Partit Popular Revolucionari de Turquia (DHB) es va fundar: una estructura que unia companyes turques que tenien experiència dins del PKK, basada en la perspectiva i les contribucions de Rêber Apo. A principis dels anys 90, aquest gran esforç organitzacional va prendre forma sota el nom DHB. Heval Emine es va unir a aquesta formació, igual que jo.

A mesura que es desenvolupava el procés, es van dur a terme operacions. Després, ens vam moure fora de Turquia i ens vam unir directament a l'organització. Allà va ser quan vaig conèixer a Heval Emine l'estiu

de 1996. Estàvem en el mateix grup d'entrenament: un conjunt de companyes des de Turquia i Kurdistan, aprenent juntes.

Va Veure el Futur en la Unitat dels Pobles Kurd i Turc i va Trobar el seu Camí al PKK

Amb el seu caràcter, va encarnar tant els valors democràtics, ètics i estètics de la dona, com l'esperit comunal, la consciència social, i l'onada de resistència del poble turcman. Malgrat que va estudiar a Darüşşafaka, una escola unida al sistema, traient notes que li permetrien un futur brillant, era una persona que no veia el seu futur en el sistema, sinó en la revolució i en la lluita pels pobles. Reconeixia el seu lloc, no només al poble turc o turcman, sinó en la unitat dels pobles kurd i turc, i una vegada va veure aquest camí, el va seguir amb tot el seu cor. Aquest esperit és el que la va portar al PKK.

Al principi, es va unir a través de la formació a Turquia. Però amb el temps, va mantenir la mateixa essència en la mentalitat, la ideologia, l'estratègia de lluita, i va continuar el seu camí dins del mateix moviment del PKK.

Heval Emine era coneguda dins del Moviment per la seva elegància. Era realment una persona reflexiva i artística en tots els significats de la paraula, una dona amb cultura, una revolucionària amb cultura. Així va ser com la vam conèixer des del principi, i com va continuar fins al final.

Ella sempre va mantenir viu l'esperit infantil dintre seu, impedit-hi conscientment deixar-lo desaparèixer o "créixer". Alhora, va aprofundir en ell, fent-lo revolucionari, polititzant-lo, enfortint-lo amb experiència en l'organització, amb la vida a la guerrilla,

amb la disciplina i l'autodefensa. Malgrat tot, mai va perdre la innocència, l'alegria i la sensibilitat de l'esperit d'un infant.

És realment difícil descriure-la. Però va deixar empremtes profundes en totes nosaltres; no només entre les camarades més antigues, sinó sobretot entre la joventut. Per això és tan difícil posar-ho en paraules. Era, senzillament, diferent.

Una Companya Que Va Crear Significat En Cada Relació

La seva consciència ideològica, la seva curiositat, la seva recerca de significat constant, el seu esforç per a entendre's a si mateixa com a dona.

Escrivia diaris. Els compartíem entre nosaltres inclús quan estava escrivint-los, intercanviant notes, a vegades llegint-los en veu alta. En aquests diaris, hi havia sempre una petita recerca: l'esforç d'una dona per a descobrir-se a ella mateixa; el que Rèber

Apo anomena xwebün, redefinir la seva pròpia existència, reinventar-se conscientment en funció de la lluita. En aquest sentit, Heval Emine, va ser algú que estava profundament dedicada a si mateixa, però no només a si mateixa. També donava molt valor i esforç per les seves companyes, creant significat en cada relació de la qual formava part.

Inclús ara penso en ella d'aquesta forma. Era una companya en la qual em sentia reflectida mentre encara vivia. Sempre hi havia alguna cosa en ella: una alegria, un tipus d'amor. En la seva actitud davant la vida, en la forma en què actuava, en la forma en què feia la seva feina, en la forma en què parlava a altres companyes, inclús en la forma en què saludava als altres, sempre hi havia alegria, sempre hi havia amor. Tenia una energia especial. I crec que aquesta energia venia directament de la seva recerca per la veritat i pel significat.

Podia Actuar Lliurement; Una Companya Que Va Poder Trencar Les Seves Pròpies Cadenes

La seva forma de donar significat a la vida no era científica, era diferent. Per exemple, estava realment interessada en la física quàntica, intentant entendre la veritat a través de la teoria quàntica. Però també a través de l'art, el teatre, la música la dansa...

Com a dona revolucionària, tenia una personalitat lliure. On moltes de nosaltres actuàvem de forma més conservadora, ella podia actuar lliurement. Ballar, llegir poesia, moure's sense cohibir-se a l'escenari; era realment un altre nivell. En aquest sentit, Heval Emine, va ser una companya que va trencar les seves cadenes.

Com ja he dit, potser la seva vena artística es va unir amb el seu esperit de resistència i va trobar una harmonia poderosa amb la realitat de la guerrilla que va sorgir al Kurdistan. Veig molt important descriure Heval Emine d'aquesta manera. Perquè a vegades, la revolució i la vida revolucionària són enteses únicament en formes rígides. Dins del PKK, Heval Emine va ser una font d'inspiració en aquest sentit. Amb el seu caràcter com a dona, els seus trets físics, les seves qualitats com a comandant de guerrilla, com a membre del lideratge de la PAJK, com a membre del comandament central, com a dona lliure, va destacar expressant la seva pròpia identitat, convertint-se en xwebûn. Així és com jo crec que és important entendre-la.

I per descomptat, també era una companya que ha de ser compresa juntament amb la seva identitat turcmana. En si mateixa portava els valors incorruptes, no-estatalistes, comunals, i col·lectius del poble turcman. Aquest esperit és el que la va connectar al PKK. Preservant l'essència de la feminitat i personificant la part comunal i resiliència del poble turcman, va trobar el seu camí al PKK.

El Seu Vincle Amb El Zagros Era Especial

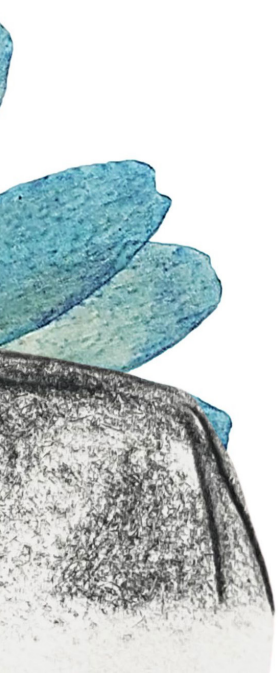
La seva connexió amb la regió era a través de l'amor. No van ser únicament treballs ordinaris, o estar en un lloc; ella l'hi donava un significat profund. Especialment al Zagros, la seva relació amb les muntanyes i amb la natura era extraordinària. Descriure-la únicament com a "ecològica" seria massa por. La forma amb què es relacionava amb els arbres, les flors, els animals; era la mateixa forma en què ella donava significat a les relacions humanes, la mateixa forma en què ella representava la revolució amb valors ètics i estètics. El seu lligam amb els arbres, i especialment amb les flors, era impressionant.

Tenia un amor especial pels narcisos. Les muntanyes del Kurdistan són boniques a tot arreu, li porten alegria a molta gent. La relació de Heval Emine amb la natura també era així: la veia com quelcom viu, li parlava, li donava el seu amor i el rebia de tornada.

Hi ha molt a dir sobre Heval Emine. En el fons, ella era una dona revolucionària, una companya que vivia l'essència comunal de la dona al màxim nivell. Honrar la seva memòria és necessari per a enfortir i socialitzar la revolució de les dones.

Alhora, la resposta a la seva memòria ha de ser apropiada a la revolució turca i kurda com una revolució unida i democràtica, per a assegurar el seu èxit. Servir a la revolució de les dones i la unificació de les revolucions turca i kurda, aquesta és la forma d'honrar-la.

La nostra promesa cap a ella estarà fonamentada en això. Personalment, aquest és el valor que dono al temps que he passat amb Heval Emine. Però des del punt de vista organitzatiu, estem totes en deute amb ella. Ens esforçarem per a estar a la seva altura."

Una Dona Que Va Créixer a Les Muntanyes Zagros

Zagros...

No és només una serralada,
sinó una brasa encesa als cors de la gent,
una cançó antiga xiuxiuejada per la història.

I en la cançó una dona camina...
Els seus passos corren amb el vent,
la seva mirada es clava més enllà de l'horitzó.

És pacient com la terra,
fluïda com l'aigua,
audaç com el foc,
lliure com el vent.

Quan les muntanyes de Zagros la van abraçar,
la van criar com un secret. Perquè aquestes muntanyes coneixen les
dones.

Ja que aquestes muntanyes van ser el primer lloc on la veu de les
dones,

encadenades durant segles, va ressonar.

I aquesta dona va venir a les muntanyes per a trencar-hi les
cadenes una a una.

Ella va ser una dona turcmana. Però no es limitava a codis ètnics ni
a mentalitats nacionalistes estretes.

Es va reinventar a si mateixa en el dolor i les esperances
compartides pel poble kurd,
una pionera en el camí de l'alliberament de les dones,
una companya en les muntanyes.

Quan va conèixer Rêber Apo,
una llum es va encendre en els obscurs túnels de la seva ment.

Ja no estava únicament en una recerca,
sinó que havia trobat,
era una transformadora,
i una guia.

Va trobar un nou significat en cada pendent del Zagros.
Va descobrir no només la geografia, sinó també el seu propi univers interior.

Per a ella,
La vida de la guerrilla no va ser una fuga,
va ser una confrontació,
va ser una rebel·lió.
Va ser una revolució de segles de feminitat, gènere, esforç i consciència reprimides.

Per sobre de tot,
va fer aquesta revolució mentre la va viure. Aquestes mans que van embolcallar l'esquena dels companys en les nits més fredes de la muntanya.
Van ser les mateixes mans que van lluitar per l'honor d'un poble en el conflicte més candent.

A vegades la seva veu es convertia en cançó,
a vegades en un eslògan.
Però sempre era la veu d'una vida teixida amb resistència.

Les flors de les muntanyes del Zagros van florir de forma diferent amb ella.

Les roques van ser testimoni de les seves empremtes.
I el vent encara xiuxiueja el seu nom en les boirines matinals:

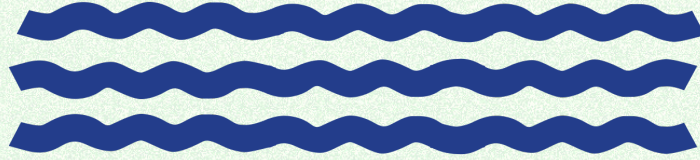
"Aquella dona va passar per aquí...
Portant la llibertat a les seves espatlles..."
Perquè ella no era únicament un cos.
Era una idea,
una ànima,
una rebel·lió,
un amor.

Va ser una dona que va créixer als Zagros,
es va multiplicar als Zagros,
va esdevenir immortal als Zagros.

Aquest poema va ser escrit per Ruken Viyan Gever, en honor a la companya Emîne Erciyes, una avantguarda del PKK, militant de la PAJK i comandant de les forces de la guerrilla de la YJA-Star, que va caure màrtir el 2020 a les Zones de Defensa de Medya.

UNA UGANDA ALTERNATIVA

Inspirant-nos en la lluita de Rojava per l'autonomia i la llibertat enfront de l'opressió estatal i la invasió imperialista.

Per Kemitooma, Exiliada Política Ugandesa.

Sarah és una combatent de les YPJ, la unitat de protecció de les dones de les forces d'auto-defensa de Rojava. La Sarah lluita a primera línia i ha defensat Rojava amb elegància i força. I, no obstant això, ella és femení, bonica i elegant. Des del principi de la nostra relació, vaig voler conèixer el secret de Sarah i ser com ella. Sarah em va introduir en les ensenyances d'Abdullah Öcalan, el líder revolucionari conegut afectuosament com Apo. Apo significa oncle en kurd. És el líder de la revolució kurda per l'autonomia i la llibertat enfront de l'opressió turca i la invasió imperialista. Sarah també em va introduir en el concepte de Jineoloji: la construcció de la societat sobre els fonaments de la dona i el seu poder.

La primera vegada que vaig sentir parlar del Kurdistan estava a l'escola i només tenia 17 anys. El nostre professor d'història va esmentar el poble kurd com a referència en una de les seves classes. Ens va preguntar si algun de nosaltres havia sentit parlar del Kurdistan i el seu poble, però ningú el coneixia. El nostre mestre feia referència a les comunitats que havien i han cercat la independència i l'autonomia dels Estats existents. Em vaig prometre a mi mateixa investigar més sobre la regió, però no ho vaig fer. Tornaria a sentir a parlar del Kurdistan el 2024, quan la Sarah em va ensenyar a crear un vídeo per a fer costat a Apo en la seva demanda d'alliberament de l'illa d'Imrali, a Turquia, on porta injustament empresonat des de 1999.

En les seves paraules, la Sarah insistia en la necessitat que el nostre vídeo fos creatiu i divertit. No en tenia per què una dona militant insistia en una cosa

tan absurda i efímera com la diversió. Per què això era important quan estàvem abordant un tema tan delicat i trist com la injustícia i l'empresonament il·lícit d'un revolucionari? A mi això no em semblava revolucionari. Llavors em vaig adonar que la Sarah i jo teníem la mateixa edat. Ella és una dona jove, però amb una personalitat tan forta i poderosa que ser divertida i creativa no restava mèrit a la seva gran personalitat. Així que, juntament amb ella, vam crear un vídeo divertit i creatiu. L'experiència m'obriria els ulls a una altra forma més de lluitar contra la injustícia.

La meua generació és la generació del "hashtag". Sabem com utilitzar el "hashtag" i podem liderar campanyes exitoses a les xarxes socials. La meua generació sap com dissenyar pancartes i com manifestar-se pacíficament per a lluitar contra la injustícia i la repressió estatal, però quan ens acorralen, podem convertir-nos en la Sarah?

En aprendre i observar la revolució de Rojava, vaig arribar a comprendre que qualsevol poble pot adoptar qualsevol mitjà de defensa per a sobreviure i preservar-se. Vaig aprendre de l'elegància i la bellesa de la Sarah que, quan se'ns porta al límit, les mateixes mans que utilitzo per a pintar els meus llavis amb lluentor també poden servir per a lluitar per la justícia del meu poble.

Abans del colonialisme, Uganda no existia. Uganda va ser una creació de l'imperialisme britànic per a ajudar a mantenir el control del nou Estat molt després de la independència. El meu poble vivia en societats diverses; algunes sense Estat, com el poble kiga, mentre que d'altres, com la societat ganda, s'havien organitzat en regnes altament centralitzats amb sistemes polítics únics i sofisticats. El meu poble, en les seves

diferents capacitats, va lliurar una gran batalla per a alliberar-se dels britànics, encara que el mal causat va ser tan greu que tornar a la seva situació original era gairebé impossible. Va néixer una cosa anomenada Uganda i la majoria de les societats anteriors s'havien vist tan afeblides per la repressió britànica que van haver de doblegar-se i agenollar-se davant el nou Estat.

La majoria va acceptar el nom d'Uganda per a l'Estat i així va néixer un poble anomenat ugandès. Jo soc una de les ugandeses que, sis dècades després de la seva creació, encara es resisteix a acceptar la nova situació. No soc l'única: el poble del regne de Buganda, una de les societats polítiques més poderoses de les que prové el nom d'Uganda, ha mostrat les seves reserves respecte al nou Estat. El poble baganda, amb les seves reserves contra el nou estat, va proposar la idea d'un sistema de govern federal, però la majoria s'han fet els sords respecte aquesta idea. Entre altres raons, el sistema de govern federal permetria a les diverses comunitats i identitats d'Uganda la llibertat d'existir sense ser assimilades a la identitat estatal i la confusió.

Quan un Estat deixa de funcionar, es crea una alternativa. El poble de Rojava va crear una alternativa: l'Administració Autònoma Democràtica del Nord i Est de Síria (AADNES). La AADNES es va rebel·lar contra les estructures jeràrquiques tradicionals per a crear consells locals democràtics i representants que actuessin com la seva estructura social i política cap a l'autogovern i l'autosuficiència enfront de la repressió estatal i la invasió imperialista. Soc una defensora d'una Uganda alternativa, autònoma de la Uganda assassina del dictador Museveni*.

Els joves somiem amb una cultura diferent de la cultura musevenista, que deshumanitza i mata als seus propis ciutadans. La cultura musevenista de la impunitat. Nosaltres, els joves, defensem una cultura que respecti la dignitat i els drets de la humanitat. Ens neguem al fet que ens diguin nets d'un sistema fallit. Anhelem una cultura que desenvolupi al seu poble i no l'empenyi a l'exili quan no hi ha suficients mestres per a educar als nens ni metges per a tractar als malalts. Una cultura alternativa, una Uganda alternativa.

Els joves desitgen ser divertits i creatius com la Sarah de les YPJ! Els joves volen expressar-se a TikTok i no acabar a la presó com Edward Awebwa, un tiktokker de 24 anys que actualment compleix una condemna de sis anys dins una presó ugandesa per insultar al

president. El delictes d'Edward Awebwa va ser exigir una Uganda alternativa. Els joves volen ballar al ritme de la música i cantar cançons de llibertat i amor. Els joves no volen viure amb una por constant, esperant que el pròxim dron els detingui per un vídeo divertit que van publicar a les xarxes socials. El dictador no és capaç de tenir sentit de l'humor. El dictador és sàdic, però nosaltres som joves, som divertits i som el futur. Ens neguem a viure les nostres vides amb por. Crearem una Uganda alternativa i ballarem i cantarem per la llibertat, la pau, la igualtat i la unió.

Som conscients de la pesada càrrega que recau sobre nosaltres, però també som una generació expressiva que es nega a ser emmordassada. Per instint de supervivència, estem disposats a emprar tots els mitjans al nostre abast per a deslliurar-nos d'un dictador que no ens permet exercir les nostres llibertats d'expressió en pau. Abdullah Öcalan va escriure una vegada: «Un revolucionari que no sent odi ni ira cap a l'enemic ha de despertar les nostres sospites»². El poble de Rojava odiava tant l'opressió i la discriminació que l'odi va superar el seu amor per la comoditat. L'odi no com un arravatament emocional, sinó com una eina revolucionària per a provocar el canvi. Poden els ugandesos odiar tant la injustícia que el seu odi per ella superi el seu amor pel menjar ugandès, que existeix en abundància?

La meua petició les joves ugandeses és que tinguin valor. Les persones que van lluitar contra la invasió colonialista encara tenien menjar. Uganda no ha canviat molt des de llavors. Hi havia aliment i hi haurà aliment al nostre país. Tinguem el valor, la força i l'esperit revolucionari per a passar fam en favor d'una societat més justa i lliure d'impunitat. Que el nostre amor per la pàtria superi les nostres pors inherents. Que creguem tant en el seu èxit i desenvolupament que estiguem disposats a sacrificar tot el que tenim per a alliberar-la d'un sistema repressiu que emmordassa la nostra llibertat.

Som la generació divertida. Som la generació rebel. Som la resistència!

1. *Yoweri Museveni ha estat president ininterromput d'Uganda des de 1986.
2. «La qüestió de la personalitat al Kurdistan, la personalitat militant i la vida del partit», Abdullah Öcalan, 1985.

Què va passar en la història?

27 DE NOVEMBRE DE 1978 - KURDISTAN

Se celebra a la localitat de Fis, a prop de Lice, Amed, el congrés fundacional del que més tard s'anomenaria "PKK" o Partiya Karkerên Kurdistanê (Partit dels Treballadors del Kurdistan). Van assistir 22 delegades, entre elles Abdullah Öcalan i Sakine Cansiz (Sara). La decisió d'avançar cap a la fundació del partit va ser una resposta per l'assassinat de Haki Karer per part de l'Estat turc, qui era una de les principals personalitats del Grup Apoista. El que va començar sent una modesta reunió aviat es va convertir en un dels moviments d'alliberament contemporani més significatius. A la primavera del 2025, després del crit per la pau i una societat democràtica per part d'Öcalan, el 12è Congrés del PKK ha decidit la dissolució de l'organització i la fi de l'estratègia de la lluita armada. Això ha marcat el principi d'una nova fase a la lluita per l'alliberament i la societat democràtica.

2 DE DESEMBRE - NIGÈRIA

El 2 de desembre de 1929, més de deu mil dones es van manifestar a Oloko, una ciutat de Nigèria, que en aquell moment estava colonitzada pels britànics. A la manifestació van participar dones de sis grups ètnics (ibibio, andoni, orgoni, bonny, opobo i igbo). Aquest fet va marcar el principi de la guerra de les dones, o Ogu Umunwanyi en la llengua igbo. Aquestes manifestacions van donar lloc a concentracions massives acompanyades de balls i cants, però també al saqueig de bancs i magatzems europeus i a la destrucció dels tribunals colonials pels pobles indígenes. Tradicionalment, les dones nigerianes podien participar en la presa de decisions i tenien un paper important dins la societat. L'administració colonial britànica va intentar desenvolupar una estructura de poder patriarcal i dominada pels homes amb el fi de facilitar la colonització.

25 DE DESEMBRE DE 1553 - WALLMAPU

A les terres de l'actual Xile, aquell dia, el governador colonial espanyol Pedro Valdivia va participar de la batalla per enfrontar-se a un exèrcit de més de 50.000 indígenes, liderats per Lautaro, un jove maputxe que havia sigut mosso de quadra de Valdivia després d'haver sigut capturat i obligat a servir-li als 11 anys. L'exèrcit maputxe va guanyar la batalla de Tucapel, va capturar a Valdivia i va demostrar que els pobles indígenes no es redirien. Aquest fet va continuar amb 100 anys de resistència maputxe, un dels aixecaments indígenes més llargs del continent. En 1982, durant la dictadura de Pinochet, va sorgir el Moviment Juvenil Lautaro o Mapu Lautaro per lluitar contra la repressió feixista, fent homenatge al seu esperit. Fins al dia d'avui, el llegat de Lautaro es manté dins la resistència diària del poble maputxe contra l'opressió estatal.

1 DE GENER DE 1804 - HAITÍ

L'1 de gener de 1804, després d'una valenta lluita, els antics esclaus de la colònia francesa de Saint-Domingue van declarar la seva independència i van tornar a batejar l'illa com Haití, nom pres del poble arahuaco que un cop la va habitar. La Revolució Haitiana va ser la primera revolta d'esclaus amb èxit de la història. Va provocar una onada de malestar a les societats esclavistes d'Amèrica i va inspirar moviments d'alliberament de totes les colònies. Però va tenir un preu: Haití va ser aïllat per les potències colonials i obligat a compensar a França per la pèrdua de la seva mà d'obra esclava, un deute injust que va arrasar amb l'economia haitiana durant generacions.

QUI SOM?

Lêgerîn és una plataforma mediàtica global creada per i per a la joventut revolucionària internacionalista, unida en les diferències que ens uneixen. La seua postura ideològica s'alinea amb el paradigma de la Modernitat Democràtica, desenvolupat per Abdullah Öcalan, que té el seu origen en la revolució en curs al Kurdistan. Atés que el sexisme i la infravaloració de les dones són la base de tots els sistemes de dominació, la ideologia de l'Alliberament de la Dona és el fonament de tot el nostre treball.

El nostre nom, «Lêgerîn», és una paraula kurda que significa «buscar», i reflectix el viatge de les revolucionàries que busquen un camí cap a la llibertat col·lectiva. També triem aquest nom per a honrar a Lêgerîn Ciya (Alina Sánchez) de l'Argentina, una inspiradora doctora internacionalista i lluitadora de les YPJ (Unitats de Protecció de les Dones), que va sacrificar valentament la seua vida en Hassake (Rojava) al març de 2018.

Actualment, companyes d'Indonèsia, Papua, Kenya, Uganda, Rojava, Europa i Abya Yala participen en el nostre treball.

QUIN ÉS EL NOSTRE OBJECTIU?

Com a Lêgerîn, el nostre objectiu és proporcionar eines, tant ideològiques com pràctiques, perquè la joventut de tot el món s'organitzen, desenvolupen les seues pròpies perspectives, autonomia i una vida lliure. Tot i que la joventut exercisca més que mai un paper d'avantguarda en tots els aixecaments i moviments de resistència d'arreu del món, creiem que la manca de perspectives clares i globals i d'una identitat comuna estan impeding que aquests moviments estiguen aconseguint majors victòries.

Per a això, tenim 3 objectius principals

- Promoure el paradigma de la Modernitat democràtica
- Fomentar una revolució cultural i intel·lectual entre els joves a escala global
- Participar en la construcció d'un nou Internacionalisme arrelat en el Comunalisme

QUINS SÓN ELS NOSTRES PROJECTES?

Publiquem la revista cada tres mesos en 7 idiomes, produïm diversos tipus de fullets, vídeos, pòdcasts, gestionem una pàgina web i diverses plataformes de mitjans digitals. També establim grups de recerca arreu del món, impulsem una Acadèmia internacional on oferim educació política accessible a tothom a través d'Internet i impartim regularment tallers i seminaris de forma presencial.

COM COLABORAR-HI?

Si tens interès en col·laborar amb el nostre treball de qualsevol de les formes, si us plau no dubteu a l'hora de contactar amb nosaltres!

-Per correu: legerinkovar@protonmail.com

-Per Signal: [legerinkovar.84](https://www.signal.me/users/legerinkovar.84)

**La història
no s'acaba
mentre la
joventut
continui
lluïtant.**

Gen-Z united
राष्ट्र पहिला,
अहंकार पछि !

Lêgerîn

Revista Juvenil Internacionalista